

Dostali jsme dopis

Ad: Přišel čas se ohlédnout, Universitas 1/2012

Revue Universitas je mj. také zdrojem informací pro historiky Masarykovy univerzity. Otištěné údaje by proto neměly být ovlivněny subjektivními názory, které nepodávají pravdivý obraz toho, k čemu na univerzitě v minulosti došlo. To je důvod, proč je třeba uvést na pravou míru tu část interview s paní doc. PhDr. Věrou Linhartovou, CSc., kde se hovoří o odchodu V. Linhartové z Pedagogické fakulty MU. Komentář vyžaduje zejména přesvědčení V. Linhartové, že ze strany fakulty a katedry šlo o křivdu a nespravedlnost („...*důvody byly naprosto nevěcné*“, „*morálně, psychicky i finančně mě to velmi poškodilo*“).

K setrvání doc. V. Linhartové na fakultě se v období 1990–1992 několikrát písemnou formou negativně (a s řadou věcných argumentů) vyjádřili studenti z vyšších ročníků denního studia. Bylo také konkrétně a na základě citátů upozorňováno na její publikační činnost v letech normalizace. Tehdejší rektor, prof. Milan Jelínek, a děkan fakulty doc. Josef Janás V. Linhartové opakovaně nabízel odchod z univerzity dohodou. To doc. V. Linhartová odmítla. Proto byl po ukončení termínované pracovní smlouvy vypsán na její místo konkurz, v němž byla dána přednost jinému uchazeči, a to s jednomyslným souhlasem všech členů komise.

Svým postojem k celé věci V. Linhartová nepřímo srovnává devadesátá léta s první polovinou let sedmdesátých. Tuto paralelu se vši rozhodností odmítáme. V prvních letech normalizace muselo na základě výpovědí z Pedagogické fakulty nuceně odejít více než třicet pracovníků (ve srovnání s ostatními vysokými školami tehdejšího Československa to pravděpodobně byl smutný rekord) a další osudy těchto kolegů a kolegyně byly nejednou vysloveně tragické. O ponižujících okolnostech toho, jak hledali nové pracovní zařazení, by mohl každý z nich dlouze vyprávět. Připomeňme za všechny alespoň jedno jméno – nadějněho vědce PhDr. Josefa Hrašeho, CSc. (1921–1980), psychologa a pedagoga, který se zabýval zejména problematikou učení. Po nuceném odchodu z univerzity pracoval jako dělník v národním podniku IPS Brno, nejprve jako kopáč na jedné z pražských staveb IPS a posléze jako skladník v Brně. Tato životní situace se výrazně podílela na Hrašově předčasné smrti v pouhých devětapadesáti letech.

Ivan Němec – Jiří Rambousek